

Hodnotí-li se s tohoto hlediska služební výkony šoféra L., jak byly během řízení zjištěny, nelze říci, že byly právem hodnoceny žal. úřadem jako vyšší nekupecké služby. Řízení osobního automobilu nelze vzhledem k nynějšímu stavu, nastávšimu vývojem automobilismu, považovati za službu vyšší než řízení kočáru. Jako kočí řídící kočár musí znáti své koně, musí ovšem znáti i šofér stroj automobilu. Zjedná-li si znalost jeho ve zvláštním kursu, nelze to pokládati za nějaké technické vzdělání, jež by službu jeho činilo vyšší službou. Stejně nevztahuje řízení automobilu složená zkouška ráz vyšší služby nekupecké. Z důvodů bezpečnosti musí šofér prokázati, že zná stroj a dovede s ním jezdit. Zodpovědným za svoje výkony je právě tak, jako kočí řídící kočárové koně. Rozdíl je právě jen v tom, že šofér řídí stroj, nikoli koně, ale rozdíl ten nemůže dnes, kdy jízda automobilem je nejméně tak obvyklá jako jízda kočárem, stigmatizovati službu šoféra jako služby vyšší než služby kočího. Že tento nevykonává nikdy vyšší služby nekupecké, netřeba pak dokazovati.

Opravování a čistění automobilu pak zajisté nelze v žádném případě hodnotiti jako vyšší službu nekupeckou. Činnost ta směřuje jen k tomu, aby automobilu mohlo býti používáno, stejně jako činnost stavitele kočáru. Obojí činnost vyžaduje ovšem jistých znalostí, každá z jiného oboru, ale určité znalosti vyžaduje i každá práce podřízená.

Vycházejí z těchto úvah, neshledal nss, že by šofér L. konal takovou službu, která by vzhledem na požadavky na něho kladené ať již ve směru předběžného vzdělání ať již ve směru jeho zkušenosti a odpovědnosti nebo ve směru důležitosti a významu jeho činnosti pro závod vybočovala z mezí prací rázu podřízeného.

Žal. úřad, hodnotiv činnost L. jako vyšší služby nekupeckou a vysloviv, že proto pensijní povinnosti pojistné podléhá, vycházel tedy i zde z nesprávného názoru právního.

Proto bylo nař. rozhodnutí zrušeno dle § 7 zák. o ss.

Č. 3818.

Nemocenské pojištění. — Váleční poškození:
(Primární) povinnost okr. nemoc. pokladny, nahraditi veř. nemocnici za svého nemocného člena náklady léčení a ošetření ve smyslu § 8 nemoc. zák., není dotčena předpisy zák. č. 142/1920.

(Nález ze dne 26. června 1924 č. 11.591.)

Věc: Okresní nemocenská pokladna v T. proti ministerstvu sociální péče o náhradu léčebného.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Zsp v Praze rozhodnutím z 1. září 1923 vyslovila na zákl. § 66 nemoc. zák. ve sporu všeob. veř. okr. nemocnice v T. s okr. nemoc. pokladnou v T., že tato pokladna jest dle § 8, odst. 3 nem. zák. povinna nahraditi útraty, vzešlé ošetřováním člena svého Karla Sch. v této nemocnici od 12. dubna do 19. dubna 1919 za 8 dnů částkou 42 K, neboť pro náhradní povinnost pokladny dle nemoc. zák. nemá významu okolnost, že ošetřovaný, jehož členství pokladna jinak nepopírá, chorobou, o niž jde, původně onemocněl ve vojenské službě.

Nař. rozhodnutím bylo k odvolání st-lky rozhodnutí zsp-é potvrzeno z jeho důvodů.

Rozhoduje o stížnosti okr. nemoc. pokladny v T. vycházel nss z těchto úvah:

Žal. úřad opírá svůj výrok, jež stížnost bere v odpor, výslovně o ustanovení § 8, odst. 3 nemoc. zák., jenž stanoví, že nemoc. pokladna jest zavázána — ošetřuje-li se nemocný člen její ve veř. nemocnici — nahraditi nemocnici náklady na léčení a ošetření podle poslední třídy až do čtyř neděl. Podle tohoto předpisu závisí povinnost pokladny tam stanovená na předpokladu, že ošetrovací náklady vznikly z ošetřování člena pokladny, aniž zákon blíže rozlišuje, na jakou nemoc byl ošetřován nebo kde nemoc získal. Jest tedy pro náhradní povinnost pokladny ve smyslu cit. předpisu úplně bez významu, zda Sch. malarii, pro niž byl v nemocnici ošetřován, získal za válečné služby čili nic.

Stížnost připouští ve svých vývodech sama, že cit. předpis § 8, odst. 3 nem. zák. po této stránce ani zákonem ani nějakým nařízením změněn nebyl.

Ostatně nebyl předpis ten dotčen ani pozdějším zák. z 20. února 1920 č. 142 Sb., jež stížnost uvádí a jenž pro tento případ se zřetelem k době nemocenského ošetření (12. až 19. dubna 1919) nepřichází v úvahu, neboť ani zákon tento neliberuje okr. nemoc. pokladnu od primérní povinnosti vyplývající z § 8, odst. 3 nem. zák., hraditi nemocnici náklady vzešlé za ošetřování pojištěného člena, nýbrž dává jí za předpokladů tam blíže stanovených pouze možnost, žádati na státu náhradu za dávky, pojištěnému členu poskytnuté, tudíž i za útraty nemoc. pokladnou podle cit. § 8, odst. 3 již zaplacené.

Se zřetelem k tomuto zákonnému stavu nelze shledati, že by žal. úřad byl jednal proti zákonu, když nař. výrok o náhradní povinnosti opřel o předpis cit. § 8, odst. 3 nem. zák., ani nelze spatřovati vadu řízení v tom, když nevzal zřetele k námitkám, že bývalá min. války a zemské obrany prohlásila výnosy, že na náklad státu jest vyléčiti válečné poškozence, kteří opětne onemocní následky choroby, získané za válečné služby, — poněvadž předmětem sporu byla toliko otázka, zda nemocenská pokladna jest povinna primérně hraditi nemocniční ošetrovací útraty.

Nař. výrokem nebylo však případným nárokům pokladny vůči státu na náhradu útrat, takto zaplacených, jež by snad měly oporu v dovolaných výnosech, nijak prejudikováno.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3819.

Zdravotnictví. — Administrativní řízení: I. * Není nezákonné, když od choromyslného, který v době přijetí do zemského ústavu pro choromyslné byl chud a později nabyl dostatečného jmění, po případě od jeho pozůstalosti žádány jsou náklady ošetřování za celou dobu pobytu v ústavu. — **II.** O předpisech o ústavech pro choromyslné. — **III.** Rozhodovati o nárocích veř. ústavů pro choromyslné